

Deponering af kontingent til arbejdsløshedskasse

FOB nr. 84.39

Et medlem af en arbejdsløshedskasse deponerede sit kontingent, indtil arbejdsdirektoratet havde truffet afgørelse i hans sag om arbejdsløshedsdagpenge. Kassen slettede ham herefter som medlem på grund af kontingentrestance.

Selv om jeg måtte være enig med arbejdsdirektoratet og ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen i, at medlemmet ikke efter deponeringsloven af 1932 med frigørende virkning kunne deponere sit kontingent, fundet det tvivlsomt, om slettelsen under de foreliggende omstændigheder kunne anses for forenelig med almindelige retsgrundsætninger, idet der ikke forinden skriftligt var meddelt et egentligt påkrav.

Henstillet til ankenævnet at genoptage sagens behandling.

(J. nr. 1983-1004-024).

A klagede til mig over en afgørelse fra ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen vedrørende hans slettelse som medlem af Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse på grund af kontingentrestance.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at A den 1. juli 1981 blev overført fra arbejdsløshedskassen for Selvstændige Erhvervsdrivende til Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse, da han på dette tidspunkt holdt op med at drive selvstændig revisionsvirksomhed m.v.

I skrivelse af 19. november 1981 klagede A til arbejdsdirektoratet over Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasses beregning af hans arbejdsløshedsdagpenge under en ledighedsperiode (direktoratet traf afgørelse i sagen i skrivelse af 2. august 1982). Den 1. marts 1982 deponerede A sit kontingent for marts måned 1982 til Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse i sin sparekasse. Af deponeringserklæringen fremgår det, at beløbet blev deponeret i anledning af hans sag i arbejdsdirektoratet, og at beløbet ville blive frigivet til Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse, når det var endeligt afgjort, at retten til beløbet tilkom arbejdsløshedskassen. Sparekassen underrettede samtidig arbejdsløshedskassens hovedledelse om deponeringen.

Om baggrunden for deponeringen anførte A i en skrivelse af 27. maj 1983 til ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, at deponeringen »... bedes bedømt som pression, på grund af den lange ventetid for sagens behandling«.

A deponerede herefter - indtil arbejdsdirektoratet traf afgørelse i sagen i skrivelsen af 2. august 1982 - kontingenterne i sin sparekasse, der hver måned

orienterede hovedledelsen for Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse om deponeringerne.

I skrivelse af 12. marts 1982 anmodede hovedledelsen for Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse arbejdsdirektoratet om en udtalelse om, hvorvidt A's deponeringer kunne sidestilles med indbetaling af kontingent.

I perioden fra den 1. marts til den 14. juni 1982 sendte hovedledelsen for Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse A 2 »standardrykkere«, der var vedlagt henholdsvis 1 gul og 1 rød postgirooprævning.

I den første erindringskrivelse, der var underskrevet »din HK-afdeling«, var der anført, at der ved gennemgang af A's kontingentkonto var blevet konstateret manglende indbetaling. Hvis A kunne godkende restancen, blev han anmodet om at indbetale beløbet inden for en vis frist, der var anført på det gule girokort. Samtidig blev hans opmærksomhed henledt på, at kontingentet skulle betales månedsvis forud.

I den 2. erindringskrivelse, der ligeledes var underskrevet »din HK-afdeling«, var det anført, at han ikke havde reageret på den forrige erindringskrivelse (fra måneden før), og at hans medlemsrettigheder nu var i alvorlig fare. Restancebeløbet skulle indbetales inden en vis nærmere frist, der var anført på det røde girokort.

I skrivelse af 14. juni 1982 meddelte Skive-Nykøbing afdelingen af Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse A, at han var slettet som medlem af (forbundet og) arbejdsløshedskassen med virkning fra den 1. marts 1982, idet han skyldte mere end 2 måneders kontingent.

I skrivelse af 15. juni 1982 til hovedledelsen for Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse meddelte arbejdsdirektoratet, at betingelserne i § 1 i deponeringsloven efter direktoratets opfattelse ikke kunne anses for opfyldt i A's tilfælde. Hans deponering kunne derfor ikke sidestilles med kontingentbetaling.

Med skrivelse af 17. juni 1982 sendte hovedledelsen for arbejdsløshedskassen en kopi af arbejdsdirektoratets skrivelse (af 15. juni 1982) til arbejdsløshedskassens Skive-Nykøbing afdeling og anmodede afdelingen om at gøre A opmærksom på, at han ville blive slettet som medlem, hvis hans kontingent ikke omgående blev indbetalt.

Efter at A havde modtaget arbejdsdirektoratets afgørelse i skrivelsen af 2. august 1982 (jfr. ovenfor), overførte hans sparekasse de deponerede kontingenter, i alt 1.350 kr., til hovedledelsen for Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse, der videresendte beløbet til arbejdsløshedskassens Skive-Nykøbing afdeling. Med skrivelse af 25. august 1982 tilbagesendte lokalafdelingen beløbet til hans sparekasse under henvisning til, at han var slettet som medlem på grund af restance med kontingentbetalingen.

I skrivelse af 20. september 1982 klagede advokat B på A's vegne til arbejdsdirektoratet over, at A var blevet slettet som medlem af arbejdsløshedskassen. Advokaten anførte, at A havde valgt at deponere sit kontingent hver må-

ned i sparekassen, da arbejdsløshedskassen ikke ville udbetale A arbejdsløshedsdagpenge, og A ikke kunne opnå en afklaring af spørgsmålet. Arbejdsløshedskassens lokalafdeling havde på intet tidspunkt protesteret over for A's deponering, men havde pludselig sendt ham skrivelsen af 14. juni 1982. Advokaten anmodede derfor arbejdsdirektoratet om at ændre arbejdsløshedskassens afgørelse.

Arbejdsdirektoratet meddelte i skrivelse af 24. maj 1983 A, at deponeringen ikke kunne sidetilles med kontingentbetaling til Handelsog Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse, da der ikke sås at have været nogen hindring for, at A kunne indbetale sine kontingenter til kassen. Direktoratet kunne derfor tiltræde arbejdsløshedskassens afgørelse om at slette A som medlem.

I skrivelsen af 27. maj 1983 klagede A over direktoratets afgørelse til ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, der i skrivelse af 5. oktober 1983 meddelte ham, at nævnet tiltrådte arbejdsdirektoratets afgørelse med den begrundelse, som arbejdsdirektoratet havde givet.

I klagen til mig anførte A, at han på det tidspunkt, da han blev slettet som medlem af arbejdsløshedskassen, havde et tilgodehavende i arbejdsløshedsdagpenge på 26.501 kr. Dette beløb havde han med fradrag af skat fået udbetalt den 1. oktober 1982 af arbejdsløshedskassens lokalafdeling. De deponerede beløb ville kun kunne hæves af arbejdsløshedskassen, og uanset om han fik medhold af arbejdsdirektoratet i sagen om arbejdsløshedsdagpenge. Afgørelsen om, at han skulle slettes som medlem, havde medført, at han siden den 1. marts 1982 ikke havde kunnet få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, og at han ikke havde kunnet overgå til efterløn pr. 1. oktober 1983, da han var fyldt 60 år.

I en udtalelse i anledning af A's klage til mig anførte hovedledelsen for Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse, at lokalafdelingen på intet tidspunkt havde accepteret hans deponering som kontingentbetaling. Da A trods gentagne rykkere ikke havde indbetalt sine kontingenter, havde afdelingen i skrivelsen af 14. juni 1982 meddelt ham, at han var slettet som medlem af arbejdsløshedskassen med virkning fra den 1. marts 1982. Efter hovedledelsens opfattelse kunne det diskuteres, om A burde have haft en frist fra den 15. juni 1982 til at betale kontingentet. Hovedledelsen rejste i den forbindelse spørgsmålet om, hvorvidt der i arbejdsløshedsforsikringslovens § 78 var hjemmel til at give en sådan frist. Hovedledelsen anførte endelig, at det fortsat var arbejdsløshedskassens opfattelse, at A selv ved sine handlinger havde været årsag til sagens forløb.

I en udtalelse til mig anførte arbejdsdirektoratet, at direktoratet fortsat var af den opfattelse, at A selv var årsag til, at han var blevet slettet som medlem, da der ikke sås at have været nogen hindring for hans indbetaling af kontingent til arbejdsløshedskassen. Direktoratet fandt derfor ikke grundlag for at ændre afgørelsen.

I en udtalelse til mig anførte ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, at der ikke sås at være anført nye oplysninger i A's klage, der gav anledning til at genoptage sagen i ankenævnet, og henviste derfor til sin afgørelse i skrivelsen af 5. oktober 1983.

Hovedledelsen for Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse anførte i en senere skrivelse til mig, at A i perioden fra den 1. marts til den 14. juni 1982 havde fået tilsendt de 2 standardrykkere, der er nævnt ovenfor, og at lokalafdelingen havde slettet ham som medlem, inden afdelingen havde modtaget hovedledelsens skrivelse af 17. juni 1982. Til min orientering vedlagde hovedledelsen en kopi af sin skrivelse af 17. juni 1982. Denne skrivelse havde ikke foreligget for arbejdsdirektoratet og ankenævnet ved deres behandling af sagen.

Efter en gennemgang af sagens akter fandt jeg det nødvendigt at indhente en supplerende udtalelse fra ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen efter forudgående forelæggelse for arbejdsløshedskassen. I min skrivelse til ankenævnet refererede jeg indholdet af hovedledelsens skrivelse af 17. juni 1982 til afdelingen og anførte endvidere følgende:

» ...

Hovedledelsen har oplyst over for mig, at hensigten med skrivelsen var, at (A) skulle have et varsel efter arbejdsdirektoratets udtalelse med hensyn til indbetaling af kontingent.

(A) har oplyst over for mig, at Skiveafdelingen - efter modtagelsen af hovedledelsens skrivelse af 17. juni 1982 - ikke som bestemt i hovedledelsens skrivelse rettede henvendelse til ham.

(A) har i øvrigt oplyst, at han ikke på noget tidspunkt forud for den 14. juni 1982 fra arbejdsløshedskassen har modtaget meddelelse om, at kassen ikke kunne anse deponeringen for gyldig kontingentbetaling.

Jeg henviste i øvrigt til hovedledelsens skrivelse af 16. maj 1984 med bilag til mig, hvoraf det fremgår, at (A) alene har modtaget sædvanlige standardrykkerskrivelser.

Forholdet synes herefter at være det,

1. at såvel Skiveafdelingen som hovedledelsen har været i tvivl om betydningen af deponeringen,
2. at hverken Skiveafdelingen eller hovedledelsen over for (A) forud for den 14. juni 1982 udtrykkeligt har tilkendegivet, at deponeringen ikke kunne anses for foreløbig fyldestgørende betaling (i relation til sletningsspørgsmålet),
3. at Skiveafdelingen, der havde overladt sagen til hovedledelsen, og som var bekendt med, at hovedledelsen havde forelagt sagen for arbejdsdirektoratet til udtalelse, ikke burde have truffet afgørelse i skrivelsen af 14. juni 1982,
4. at Skiveafdelingens afgørelse blev truffet på grundlag af en almindelig restanceliste, uden at (A's) særlige forhold blev nærmere overvejet (f.eks. sammen med hovedledelsen), og
5. at Skiveafdelingen ikke fulgte den meddelelse, som hovedledelsen gav afdelingen i skrivelsen af 17. juni 1982.

Jeg bemærker endvidere, at sagen formentlig havde fået et helt andet forløb, hvis enten arbejdsdirektoratets udtalelse havde foreligget få dage tidligere, eller hvis Skiveafdelingens behandling af sagen om sletning af (bl.a.) (A) var sket få dage senere.

Jeg finder anledning til at fremhæve, at sagen for (A) har haft den ganske overordentligt alvorlige følge, at han udover ikke at have modtaget (supplerende) dagpenge fra den 1. marts 1982 ikke har haft (og ikke har) mulighed for at overgå til efterløn.

...«

I sin udtalelse til mig anførte Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse, Skive-Nykøbing afdelingen, at afdelingen ved at slette A som medlem tydeligt havde tilkendegivet, at den ikke var i tvivl om, at en deponering ikke kan sidestilles med betaling af kontingent, der skal erlægges månedsvis forud. I deponeringsperioden havde A flere gange været på afdelingens kontor, og afdelingens medarbejdere havde mundtligt tilkendegivet over for ham, at afdelingen ikke kunne acceptere deponering af kontingenterne som værende ligestillet med en indbetaling. Dette havde A ikke taget til efterretning, men overhørt, selv om A i hvert fald ved ét af besøgene havde haft erindringskrivelserne i hånden. Afdelingen måtte derfor fastholde, at den ved personlig samtale havde meddelt A afdelingens opfattelse af sagens karakter.

Afdelingen anførte videre, at A i skrivelsen af 14. juni 1982 havde fået meddelelse om, at han var slettet med tilbagevirkende kraft fra den 1. marts 1982, fordi afdelingen telefonisk havde fået meddelelse fra hovedledelsen om, at arbejdsdirektoratet havde givet en underhåndsmeddelelse om, at deponering ikke kunne sidestilles med betaling af kontingent.

Efter afdelingens opfattelse var slettelsen af A lovlig efter arbejdsløshedsforsikringslovens § 78, da han på tidspunktet for slettelsen var i restance med 4 måneders kontingentbetaling.

Lokalafdelingen fandt endelig, at tidspunktet for slettelsen ikke havde haft indflydelse på sagens udfald, idet det deponerede beløb først var blevet frigivet i august måned 1982, dvs. ca. 2 måneder efter at A havde fået meddelelse om, at han var blevet slettet som medlem.

I sin udtalelse til mig henviste hovedledelsen for Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse til, at det fremgik af udtalelsen fra Skive-Nykøbing afdelingen og af hovedledelsens tidligere skrivelse til arbejdsdirektoratet i anledning af klagen til mig, at afdelingen ikke på noget tidspunkt havde accepteret deponeringen som gyldig kontingentbetaling. A var ved erindringskrivelser samt - ifølge oplysninger fra afdelingen - mundtligt blevet orienteret om, at han ville blive slettet uden yderligere varsel, hvis han ikke indbetalte kontingenterne. Da hovedledelsen sendte sin skrivelse af 17. juni 1982 til afdelingen, havde afdelingen allerede slettet A på baggrund af dels en forhåndsmeddelelse om, at deponering ikke kunne sidestilles med kontingentbetaling, og dels at afdelingen som nævnt ikke havde accepteret deponeringen. Da dette mundtlig var meddelt A, havde hovedledelsen ikke fundet anledning til at foretage sig yderligere. Hovedledelsen fandt efter en samlet vurdering af sagen fortsat, at A selv havde været årsag til, at han var blevet slettet som medlem, og fastholdt derfor afgørelsen.

Arbejdsdirektoratet bemærkede i sin udtalelse til mig, at udtalelsen fra Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse ikke gav direktoratet anledning til yderligere bemærkninger.

I sin supplerende udtalelse til mig anførte ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, at der før den 1. juli 1983 ikke var regler om, at slettelse først kunne finde sted, når medlemmet var blevet rykket for betaling af kontingent. Slettelse skete automatisk, når restancen var konstateret. Ankenævnet havde ved sin afgørelse lagt til grund, at indbetaling af kontingent ikke var sket rettidigt, idet deponering ikke havde kunnet sidestilles med betaling med frigørende virkning. Den omstændighed, at der var ført en række forhandlinger mellem lokalafdelingen og hovedledelsen for arbejdsløshedskassen og mellem hovedledelsen og arbejdsdirektoratet, fandt ankenævnet ikke kunne give anledning til en ændret bedømmelse af restancesituationen.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt A forud for den 14. juni 1982 var blevet orienteret om, at arbejdsløshedskassen ikke kunne anse deponeringen for gyldig kontingentbetaling, henviste ankenævnet til den ovenfor nævnte skrivelse fra arbejdsløshedskassens Skive-Nykøbing afdeling, hvoraf det fremgik, at A flere gange mundtligt ved henvendelse på afdelingens kontor var blevet orienteret om virkningen af hans deponering.

Jeg udtalte herefter følgende i en skrivelse til A:

»Arbejdsdirektoratets og ankenævnets afgørelser er truffet på grundlag af bestemmelserne i arbejdsløshedsforsikringslovens § 78, der i sin dagældende udformning havde følgende ordlyd:

»Har et medlem undladt at betale medlemsbidraget efter §§ 76 og 77 for mere end 2 måneder i træk, eller har han ved regnskabsårets slutning ikke fuldt ud betalt medlemsbidraget indtil dette tidspunkt, slettes han som medlem af kassen.

Stk. 2. Arbejdsdirektøren kan bestemme, at fristen i henhold til stk. 1 forlænges for en kasse eller en gruppe af medlemmer af kassen, når særlige forhold medfører væsentlige vanskeligheder for kassens medlemmer (gruppen af medlemmer) ved at overholde fristen.

Stk. 3. Kassen kan forlænge fristen i henhold til stk. 1 og ophæve en efter denne bestemmelse foretaget slettelse for et medlem, som under ledighed eller under sygdom eller arbejdsudygtighed ikke har ret til dagpenge eller løn, samt for et medlem, som er frihedsberøvet. Arbejdsdirektøren kan fastsætte nærmere regler herom.

Stk. 4. Et medlem, som optages i kassen efter at være blevet slettet af denne i henhold til stk. 1, skal efterbetale resterende medlemsbidrag for den tidligere medlemsperiode for tiden, indtil slettelsen fandt sted.«

Da Deres situation ikke er omfattet af de særlige regler i lovens § 78, stk. 2 og 3, måtte sagen bedømmes efter bestemmelsen i § 78, stk. 1. Efter ordlyden af denne bestemmelse kunne slettelse ske, når blot der var konstateret en restance med hensyn til kontingentbetaling på 2 måneder. Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår, at det herved var forudsat, at

den hidtil fulgte praksis, hvorefter der i konkrete tilfælde kunne indrømmes en yderligere betalingsfrist udover den almindeligt gældende, herefter skulle ophøre. Jeg må da også forstå arbejdsdirektoratets og ankenævnets afgørelser således, at disse myndigheder i overensstemmelse med det anførte ikke har ment, at der var hjemmel til at fravige bestemmelsen i lovens § 78, stk. 1, i et tilfælde som det foreliggende.

Arbejdsdirektoratet og ankenævnet ses i denne forbindelse alene at have taget stilling til, om der kunne tillægges den af Dem foretagne deponering selvstændig betydning i den foreliggende sammenhæng. Efter myndighedernes opfattelse måtte dette spørgsmål besvares benægtende, og jeg må være enig i, at De ikke efter deponeringsloven af 1932 med frigørende virkning kunne deponere Deres kontingent til arbejdsløshedskassen. Den foretagne deponering kunne derfor ikke i sig selv tillægges den retsvirkning, at De måtte anses for rettidigt at have betalt skyldigt medlemsbidrag.

For så vidt kan arbejdsdirektoratets og ankenævnets afgørelse ikke give mig anledning til bemærkning.

Der kan imidlertid rejses spørgsmål, om ikke der i kraft af almindelige retsgrundsætninger bør ske fravigelse af bestemmelsen i arbejdsløshedsforsikringslovens § 78, stk. 1, i et tilfælde som det foreliggende.

Jeg sigter herved til den udvikling, der har fundet sted igennem den sidste halve snes år i retning af en øget beskyttelse af den svagere part i et retsforhold, og som bl.a. har fundet udtryk i de særlige regler om forudgående skriftligt påkrav som forudsætning for gennemførelse af særligt byrdefulde misligholdelsesvirkninger, der blev gennemført ved lov nr. 277 af 30. maj 1973 om ændring af tinglysningsloven (ydelse på pantebreve i fast ejendom) og lov nr. 82 af 19. marts 1975 om ændring af lejeloven og mere generelt i den ændring af aftaleloven, der blev gennemført ved lov nr. 250 af 12. juni 1975 (generalklausulen).

Jeg har ikke anledning til med udgangspunkt i den foreliggende sag at rejse dette spørgsmål generelt. Jeg henviser herved til, at der ved lov nr. 200 af 25. maj 1983 blev gennemført en ændring af arbejdsløshedsforsikringslovens § 78. Efter denne lovændring kan slettelse nu kun finde sted, hvis medlemmet ikke har betalt det skyldige medlemsbidrag senest 3 uger efter, at medlemmet skriftligt er blevet underrettet om kontingentrestancen, og den skriftlige underretning skal udtrykkeligt angive, at medlemmet vil blive slettet, hvis det skyldige medlemsbidrag ikke bliver betalt. Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 1983 og er således uden direkte betydning for den foreliggende sag.

I denne sag gør der sig imidlertid det særlige forhold gældende, at De første gang den 1. marts 1982 og derefter hver måned deponerede skyldigt medlemskontingent og gav arbejdsløshedskassen meddelelse herom. Jeg må lægge til grund, at arbejdsløshedskassens lokalafdeling ved flere lejligheder meddelte Dem, at man ikke kunne anerkende den skete deponering, og at De også blev rykket skriftligt for indbetaling af

skyldigt medlemsbidrag. Arbejdsløshedskassen tog imidlertid først efter mere end tre måneders forløb skridt til at slette Dem som medlem i anledning af den opståede kontingentrestance. Jeg må forstå, at baggrunden herfor var, at kassen forinden ved forelæggelse af spørgsmålet for arbejdsdirektoratet ønskede afklaret, om den foretagne deponering kunne tillægges retlig betydning.

I den skrivelse af 17. juni 1982, hvormed arbejdsløshedskassens hovedledelse gjorde lokalafdelingen bekendt med arbejdsdirektoratets udtalelse om det nævnte spørgsmål, anmodede hovedledelsen afdelingen om »... at gøre medlemmet opmærksom på, at sletning i henhold til § 78 vil blive foretaget, såfremt kontingentet ikke omgående bliver indbetalt«, og en sådan fremgangsmåde måtte da også anses for bedst stemmende med de hensyn, der ligger bag de ovenfor nævnte udtrykkelige beskyttelsesregler i lejeloven og tinglysningsloven.

Lokalafdelingen havde imidlertid allerede da - på grundlag af en telefonisk orientering om arbejdsdirektoratets stillingtagen - med skrivelse af 14. juni 1982 uden yderligere varsel givet Dem meddelelse om, at De var slettet på grund af kontingentrestance.

Efter min opfattelse må det anses for tvivlsomt, om den således foretagne slettelse under de foreliggende særlige omstændigheder kan anses for forenelig med almindelige retsgrundsætninger. Jeg henviser herved til, *de/s* at jeg efter min gennemgang af sagen må lægge til grund, at arbejdsløshedskassen var klar over, at De var af den (som det viste sig urigtige) opfattelse, at De ved de foretagne uigenkaldelige deponeringer (foreløbig) opfyldte Deres betalingsforpligtelse i forhold til kassen, *de/s* at slettelsen for Dem har medført den ganske overordentligt alvorlige følge, at De - udover ikke at have modtaget dagpenge efter den 1. marts 1982 - ikke har haft og ikke har mulighed for at overgå til efterløn.

Da ankenævnet som nævnt ikke ses i forbindelse med sin afgørelse i skrivelser af 5. oktober 1983 at have undergivet sagen en nærmere overvejelse ud fra disse synspunkter, har jeg fundet at måtte henstille til ankenævnet, at sagens behandling genoptages med henblik herpå. Ved sagens tilbagesendelse til ankenævnet har jeg i forbindelse hermed særligt bemærket, at de reale hensyn, der kan tale imod en for vidtstrakt anvendelse af generalklausulen i rent formueretlige forhold, ikke har samme vægt på et område som det foreliggende.

...«

Den 27. marts 1985 sendte ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen mig nævnets nye afgørelse i sagen. Nævnet havde truffet følgende afgørelse:

»Ankenævnet finder fortsat ikke, at der er grundlag for at ophæve den foretagne slettelse.

Det bemærkes, at ankenævnet er enig i, at der ud fra almindelige retsgrund-sætninger kan være grundlag for at undlade at slette et medlem eller at op-hæve en allerede foretagen slettelse, uanset at betingelserne i den dagæl-dende § 78, stk. 1, for at slette den pågældende som medlem har været op-fuldt.

Ankenævnet har således - som det fremgår af de to vedlagte afgørelser, an-kenævnets j. nr. (...) - truffet afgørelse om ophævelse af en slettelse i tilfælde, hvor en kasse havde givet et medlem føje til at tro, at betaling kunne ske med frigørende virkning, også efter restancefristens udløb.

I nærværende sag har ankenævnet iøvrigt lagt vægt på, at medlemmet af af-delingen var gjort bekendt med, at afdelingen ikke kunne anerkende den skete deponering, og at han havde modtaget to rykkere fra arbejdsløsheds-kassen og desuagtet ikke betalte sit kontingent til kassen, men først betalte dette, da direktoratets afgørelse vedrørende beregningen af hans dagpenge forelå den 2. august 1982.

Da medlemmet ved deponeringen dels har vist, at han havde evne til at betale kontingentet, dels har tilkendegivet, at hans betaling var afhængig af udfaldet af direktoratets afgørelse vedrørende beregningen af dagpengene, har der ef-ter ankenævnets opfattelse ikke foreligget sådanne særlige grunde, at slettel-sen bør ophæves.«

Jeg meddelte herefter ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, at jeg ikke foretog videre i sagen på det foreliggende grundlag.

Supplerende oplysninger om sagen

Efter amtsankenævnets fornyede afgørelse af 27. marts 1985 anlagde A ved østre landsret sag mod Handels- og Kontorfunktionærernes arbejdsløsheds-kasse med påstand om, at arbejdsløsheds-kassen bl.a. dømtes til at betale ham en erstatning på 317.616 kr.

Den 20. november 1986 forligtes sagen således, at arbejdsløsheds-kassen be-talte A 317.616 kr. med nærmere angivne procesrenter samt sagens omkost-ninger med 25.000 kr.